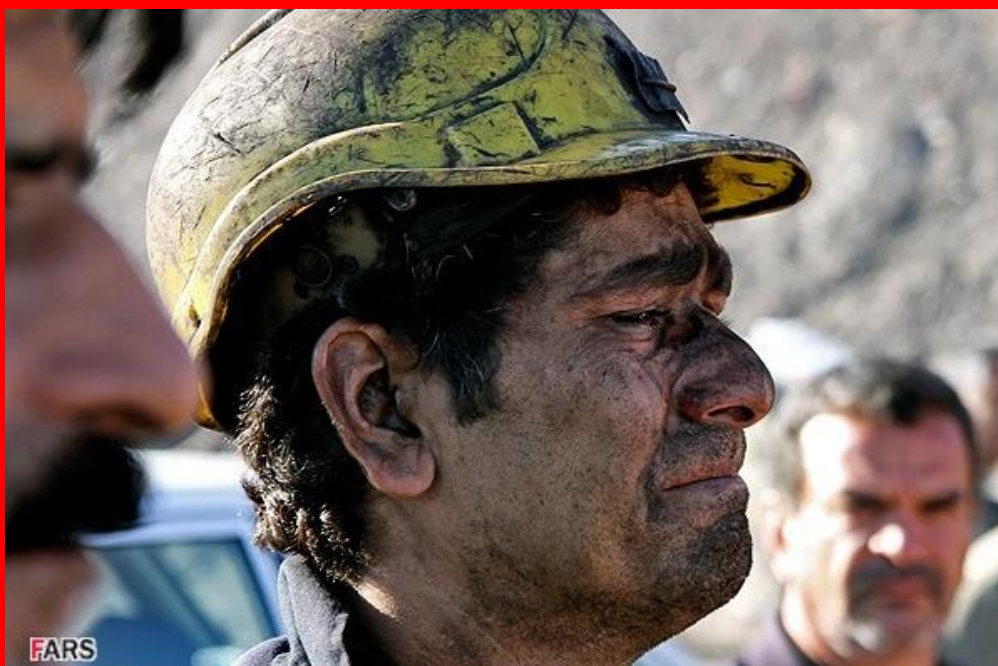

تباهی بردگان مزدی در نظام سرمایه داری و عوام فریبی چپ سرمایه

صدای انترناسیونالیستی

E-mail: contact@internationalistvoice.org

Homepage: www.internationalistvoice.org

تلگرام: <https://t.me/intvoice>

در هر ۱۵ ثانیه یک برده‌مزدی در گوشه‌ای از این کره‌خاکی سر بر خاک می‌افتد. در یکی از این جنایات نظام بربر سرمایه‌داری در معدن زغال سنگ «یال شمالی» واقع در طبس، در ۲۸ آذر ماه ۱۳۹۱ هشت معدنچی، هشت برده‌مزدی، هشت خالق نعمات بشری، هشت نان‌آور خانواده، هشت ... بر اثر انفجار گاز و ریزش آوار قربانی سود سرمایه شدند. ما خود را در غم و اندوه همزنجیران به خاک افتاده مان شریک میدانیم و با خانواده‌هایشان اظهار همدردی می‌کنیم. این جنایت در معدنی صورتی گرفت که قبلاً نیز قربانی گرفته بود و کارگران به فقدان ایمنی‌های لازم در معدن اعتراض کرده بودند.

شرایط محیط کاری در ایران چنان اسفبار شده است که خبرگزاری بورژوازی اسلامی «ایسنا» به تاریخ ۲۷ آذر ۱۳۹۱ اعتراف کرد که سازمان پزشکی قانونی در گزارش خود اعلام کرده است که مرگ و میر ناشی از حوادث کار در هفت ماهه امسال نسبت به مدت مشابه سال قبل ۲۴ درصد افزایش یافته است.

بدنبال جنایت در معدن زغال سنگ «یال شمالی» (البته چپ سرمایه آن را «حادثه» می‌نامد) که جنایتی روزانه و سیستماتیک در نظام بربر سرمایه‌داری است، گرایش‌های متفاوت چپ سرمایه‌مصرانه خواهان محاکمه کارفرما و دست‌اندرکاران این «حادثه» شدند.

اتحادیه آزاد کارگران ایران طی اطلاعیه‌ای به تاریخ ۲۹ آذر ماه ۱۳۹۱ نوشت که اتحادیه «مصرانه خواهان محاکمه علنی کلیه دست‌اندرکاران این حادثه و جبران فوری و بی‌کم و کاست خسارت‌های مادی و معنوی وارده بر خانواده‌های این کارگران است».

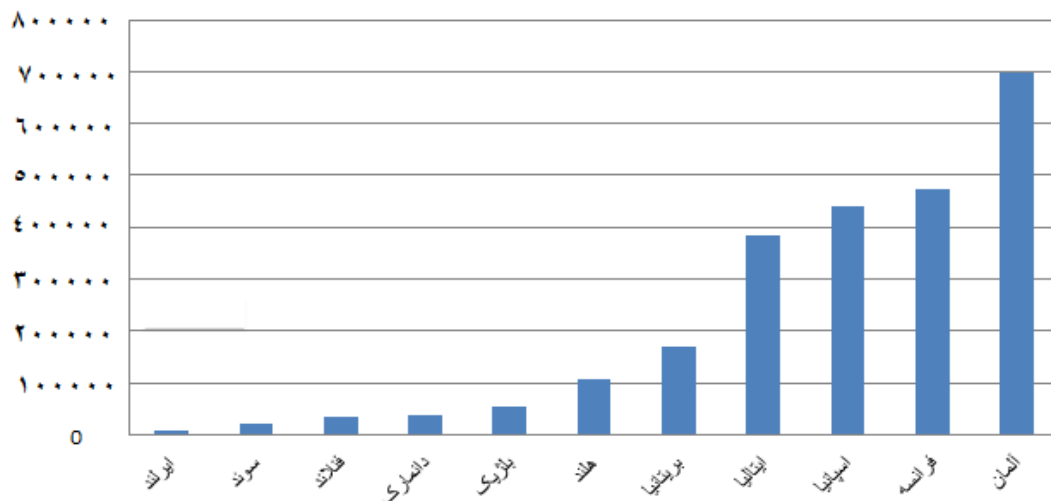
اینکه نقش اتحادیه‌های کارگری در درون طبقه کارگر چیست، فقط کافی است اشاره شود که لانه دزدان (سازمان ملل) در منشور خود به سال ۱۹۴۶ تصویب کرده و تأکید کرده است که «تشکل‌های کارگری باید آزاد و دواطلبانه تشکیل شوند و در تعیین اساسنامه خودشان آزاد و مختار باشند، **مشروط** بر این که اهداف اساسنامه با قوانین جاری کشور مخالف نباشد.» [تأکید از ما] به عبارت بهتر تشکلی باید شکل بگیرد که در اساسنامه اش نباید نظام سرمایه‌داری را زیر سوال ببرد. تشکلی که در راستای اهداف دراز مدت سرمایه‌باشد. سازمان بین‌المللی کار نیز با چنین افقی است که خواهان شکل‌گیری اتحادیه‌های کارگری در ایران است. چرا که خود سازمان بین‌المللی کار واقف است که اتحادیه‌های کارگری در سراسر جهان تبدیل به ارگانه‌های نظام سرمایه‌داری شده‌اند و وظیفه اصلی اتحادیه‌ها کنترل طبقه کارگر و منحرف کردن مبارزه طبقاتی کارگران است.

جناح کلام رادیکال چپ سرمایه‌نیز همین عوام فریبی‌ها را تکرار کرد، بعنوان نمونه حزب کمونیست کارگری این چنین دُرَفشانی کرد: «حزب کمونیست کارگری از جان باختن هشت کارگر معدن یال شمالی طبس عمیقاً ابراز تأسف میکند و به خانواده‌ها و همکاران و دوستان آنها صمیمانه تسلیت می‌گوید. کارگران باید خواهان این شوند که به خانواده‌ها و بازماندگان این عزیزان غرامت پرداخت شود، زندگی آنها مادام‌العمر از نظر مالی در استاندارد مناسبی تأمین شود، و کارفرما و مسببین این انفجار مورد محاکمه قرار گیرند.» [۱]

برخلاف عوامفریبی های گرایشات متفاوت چپ سرمایه، حوادث محیط کار، نه ناشی از بی دقتی یا کم توجهی مسئول مربوطه یا کارفرمایان بلکه محصول نظام سرمایه داری و بخشی جدائی ناپذیر از متابولیسم نظام سرمایه داری است، نظامی که در آن، هدف تولید نه رفع نیازهای بشری بلکه کسب حداکثر سود است.

حوادث محیط کار نه فقط محصول کشورهای پیرامونی سرمایه بلکه امری اجتناب ناپذیر در نظام ضد انسانی سرمایه داری است. نمودار زیرین که بخشی از گزارش کمیسیون اتحادیه اروپا است [۲]، بیانگر حوادث محل کار در اروپای غربی در سال ۲۰۰۹ میلادی است که منجر به غیبت بیش از سه روز از محل کار شده است. این گزارش تعداد حوادث را نشان میدهد و کاملاً منطقی است که پنج کشور بزرگ اروپای غربی بیشترین حوادث را داشته باشند (در آمار بریتانیا، حوادث محیط کار ایرلند شمالی گنجانده نشده است، بنابراین کمتر از سایر کشورهاست).

حوادث محل کار در اروپای غربی

بیکاری، اضطراب کار، فشار و رنج کاری نه تنها معضل طبقه کارگر در کشورهای پیرامونی سرمایه بلکه به یک کابوس برای طبقه کارگر در جهان غرب نیز تبدیل شده است. بغض گلو، خشم فرو خورده تنها محصول کشورهای پیرامونی سرمایه نیست، بلکه مفاهیمی آشنا برای اکثریت اعضای جامعه در کشورهای متروپل نیز است. در مهد تمدن بورژوازی، در مهد تمدن اروپا، در فرانسه، اضطراب کاری، رنج و مشقت ناشی از کار عاملی برای موجی از خودکشی ها بوده است. شرایط زندگی بردگان مزدی در یونان، اسپانیا، بریتانیا و آمریکای شمالی چگونه است؟ بیکاری و عوارض ناشی از آن در جهان دمکراتها، جهان غرب به یک کابوس برای طبقه کارگر تبدیل شده است.

چپ سرمایه خواهان محاکمه کارفرما است، تو گوئی در این جهان وارونه عدالتی وجود دارد و عوامفریبانه می خواهند به نظام قضائی بورژوازی حقانیت بدهند، که مستقل از دولت سرمایه عمل می کند. برای ما کمونیستها «قوة قضائیه» بخشی از دولت سرمایه است و نمی تواند عملکرد دولت سرمایه را زیر سوال ببرد.

این عوام فریبان باید جواب دهند، آیا عاملان و عامران قتل عام کموناردها بعد از شکست «کمون پاریس» به محاکمه کشیده شدند؟ آیا قتل عام نسلی از کارگران آلمان در جریان شکست انقلاب آلمان (۱۹۱۹-۲۲) منجر به محاکمه شد؟ آیا مسئولان بخون کشیده شدن کارگران جهان چیت کرج توسط رژیم آریامهری به محاکمه کشیده شدند؟ آیا قاتلان قتل عام کارگران خاتون آباد که از زمین و هوا انجام گرفت، به محاکمه کشیده شدند؟ آیا قاتلان کارگران آفریقای جنوبی به محاکمه کشیده شدند؟ آیا قاتلان کارگران در کشورهای غربی به محاکمه کشیده شده اند؟

آیا اصولاً فرقی می کند که کارگران مستقیماً قتل عام شوند یا توسط نظام بربر سرمایه داری و با مرگ تدریجی و گرسنگی تباه شوند؟ آیا مرگ تدریجی هم طبقه ای هایمان که بنوعی شکنجه سیستماتیک از سوی نظام سرمایه داری است قابل محاکمه نیست؟ اولیاء علی بیگی، عضو شورای عالی کار بورژوازی اسلامی به تاریخ دوم دی ماه ۱۳۹۱ اعتراف کرد که: «دولت باید خط فقر واقعی را اعلام کند که براساس آخرین گزارشها این نرخ بیش از یک میلیون و ۵۰۰ هزار تومان برآورد شده است». ترجمان زمینی مبلغ یک و نیم میلیون تومان برای خط فقر، یعنی نه تنها طبقه کارگر بلکه حدود هفتاد درصد مردم ایران زیر خط فقر زندگی میکنند.

زیر خط فقر به مفهوم این است هفتاد درصد جمعیت به مرگ تدریجی می میرند. میلیونها عضو این طبقه اجتماعی بخاطر زیر خط فقر بودن، به خاطر گرسنه بودن، هر روز شرمنده زن و بچه هایشان هستند، چه کسی را باید محاکمه کرد؟ چه کسی را باید به محاکمه کشید که میلیونها نفر از ارتش بیکاران طبقه کارگر، حتی شانس این را پیدا نمی کنند که وارد سیستم استثمار نظام سرمایه داری شوند؟ فروشندگان کلیه خیابان «فرهنگ حسینی» تهران چه کسی را باید محاکمه کنند، که از ناچاری بخشی از وجودشان را بفروش می رسانند؟ چه کسی را باید بخاطر فشارهای ناشی از سختی کار، فرودستی محل کار، تحقیر و توهین محل کار محاکمه کرد؟

همزنجیران!

تا بردگی مزدی هست، تا نظام سرمایه داری هست ما نه تنها باید شاهد چنین جنایاتی بلکه از آن بدتر شاهد مرگ تدریجی و شکنجه وار همزنجیرانمان در جای جای این کره خاکی باشیم. رهائی ما از جنایات روزانه سرمایه داری از طریق محاکمه افراد بدست نخواهد آمد، نه افراد که گاهی حتی خود سرمایه داری نیز بخاطر اینکه از خود سلب مسئولیت کند، آنان را به دادگاه می کشاند، بلکه باید این نظام بربر و کثیف سرمایه داری را از طریق انقلاب کمونیستی به محاکمه کشید و به عمر ننگین آن پایان داد و جامعه کمونیستی، جامعه ای که در آن از تولید کالائی، از سود و از استثمار خبری نیست بنیان نهاد.

فیروز اکبری

۹ دی ۱۳۹۱

توضیحات:

[۱] از اطلاعیه حزب کمونیست کارگری بمناسبت انفجار در معدن زغال سنگ طیس

[۲] http://epp.eurostat.ec.europa.eu/statistics_explained/index.php/Health_and_safety_at_work_statistics